

Hej, jag heter Ida-Maria, jag är 22 år gammal och hade turen att få födas i Sverige. Jag kommer aldrig kunna förstå vad de ensamkommande ungdomarna känner och har varit med om. Jag kommer aldrig kunna förstå hur det kan vara att under flera år ha skapat sig ett liv i ett land man trodde var säkert, för att sedan få hoppet krossat i och med första, andra och tredje avslaget.

Det jag kan förstå och det jag kommer att berätta om för er är hur det är att vara nära vän till dessa ungdomar. På många sätt umgås vi precis som andra vänner, vi träffas och lagar mat tillsammans, spelar kort, går på festivaler, ser film och firar födelsedagar. På andra sätt är allt annorlunda.

Jag har alltid förstått att i en vänskapsrelation ingår det att man finns där för varandra i både glädje och sorg. När jag var yngre har jag tröstat mina vänner för att pojkvännen deras gjorde slut eller för att föräldrarna sagt nej till att gå på fest. Jag har förstått att sorg och motgångar är en naturlig del i att vara ung. Det som däremot blev helt nytt för mig efter att jag fick vänner utan uppehållstillstånd är att trösta för ett tredje avslag, kallelse till återvändarsamtal eller saknad efter sin familj. Detta borde inte vara en naturlig del av ens ungdom, ändå är det så verkligheten ser ut för majoriteten av de ensamkommande ungdomarna och människor i deras närhet. Jag lovar er att trösta för en förlorad pojkvän är lätt, att trösta för ett förlorat liv är betydligt svårare.

Att försöka förmedla hopp till mina vänner när jag själv knappt har något hopp kvar är frustrerande. I min naiva värld hade jag aldrig kunnat tänka mig att mitt trygga fina Sverige behandlar människor så här. Det var först efter jag mötte dessa ungdomar och fick en inblick i deras liv som jag förstod att min bild av Sverige var en illusion.

Mitt hopp har minskat i takt med varje negativt beslut jag läst, det ena mer absurda än det andra, med varje kallelse till återvändarsamtal och efter alla tomma trötta blickar jag mött. Men allra främst därför att ni politiker och Migrationsverket vägrar erkänna hur galet allt har blivit. Ni lägger ansvaret på ungdomarna, att det är de som missbedömt sin situation, att de inte alls behövde fly för att det enligt er inte är krig i Afghanistan.

Snälla ni, berätta för mig hur man kan förmedla hopp till någon som fått sitt tredje avslag och inte omfattas av Nya Gymnasielagen? Hur kan man förmedla hopp till någon som just fått höra att han har två val, att samarbeta och självmant åka tillbaka till landet han offrat allt för att fly från eller vägra och därmed bli omhändertagen av polis? Hur kan man förmedla hopp till någon som just fått veta att han inte omfattas av nya

Gymnasielagen för att han fick sitt beslut bara några dagar innan sin 18-års dag? Och hur kan man förmedla hopp till någon som redan packat ner sitt liv i en ryggsäck för en andra gång, redo för att fly från Sverige till ett land där han förhoppnings är välkommen?

Det är svårt, och oftast slutar det med att det är mina vänner som torkar mina tårar och säger att jag inte behöver oroa mig. Och de har rätt, jag har ingenting att oroa mig över för jag hade turen att födas i Sverige och ingen kommer kunna tvångsutvisa mig härifrån. Mina starka, fantastiska vänner hade inte samma tur, och att samhället därför väljer att behandla dem som att de inte har något värde kommer jag aldrig förlåta Sverige för om ni inte gör om och gör rätt, nu!

Ida-Maria